

Kövessük a bölcseket

Mt2, 1-12

Ha akkor Heródes hagyta volna, hogy a keleti bölcsek találkozzanak a zsidó bölcsekkel, talán minden másképp alakult volna? Időszámításunk origója környékén páratlan esemény zajlott az emberiség történelmében, ami az egész világra hatással volt. Megszületett egy gyermek. Isten felfedte magát rajta keresztül nekünk. Ez az esemény olyan hatalmas jelentőségű volt, hogy keleti népek bölcseit is megmozgatta, akik bár nem tartoztak a kiválasztott nép körébe, mégis, természetleológiájuk olyan érzékeny volt a teremtő Isten tervének kozmikus jeleire, hogy kiolvasták belőlük, számukra is várandó király született azokban az időkben. A keleti bölcsek tudták az időt, de a helyet nem. Így kérdezősködniük kellett Jeruzsálem forgalmas terein, a piacokon, a kapuban, és az idegenek híre futótűzként terjedt a szent városban, felborzolva az akkori kliens király féltékenységét. Heródes magához hívatta és kihallgatta a távoli népek bölcseit, majd a saját írástudóival beszélve tesztelte le tudományuk eredményeinek hitelességét. A megjelenésük nem volt tévedés, és habár a zsidó bölcsek az idejét nem tudták, de a helyét a Messiás érkezésének már igen.

Máté tehát úgy tárja elénk evangéliumában ezt az egyedülálló születés elbeszélést, hogy lássuk, a keleti bölcsek tudják az időt, de a helyet nem, míg a zsidó bölcsek tudják a helyet, de az időt nem. Ha ezek a tudós emberek, akik Isten akaratának kutatására szentelték életüket, találkoztak volna, talán minden más lenne. Nem kozmikus méretekben, Isten üdvtervében nem jelentett volna változást, de az akkor élő népek életében bizonyosan. Mert így mindaz, amit örökségül kapunk Máté elbeszélésében, az kétféle emberi attitűd, melyekben vérmérsékletük és szándékaik szerint tudunk olvasni. Heródes kicsinyessége és féltékenysége, valamint rossz helyzetfelismerő képessége ellehetetlenítette, hogy Isten népe egymásra találjon. Az ő alattomos hadakozása az önző érdekeit ki nem szolgáló isteni akarattal szemben végig kíséri majd Krisztus életét az ő ellenlábasaiban egészen a sírját őrző örök elrendeléséig, és tanítványainak életében még tovább.

Másrészt, minden kevés ahhoz, hogy Isten terveit sabotálni lehessen, és a bölcsek nagy találkozása helyett, ahogyan a pusztában népét az ígélet földje felé természeti jelenségekkel, úgy most a titokban kihallgatott keleti bölcseket az általuk felfedezett csillaggal vezette, egészen csodálatos módon addig a helyig, ahol a gyermek volt. Ha mi csillagokat adnánk meg

egymásnak postacím gyanánt, egészen kevés sikerrel járnánk, de Isten előtt semmi nem lehetetlen.

Az idegen népek bölcsei megtalálták a gyermeket, akit az uralkodó meglátogatásához illő módon megajándékoztak. Aranyat adtak a királynak, tömjént a papnak, és mirhát az orvosnak. Erre a gyermekre nem egy tágas, tiszta palotában, amilyen Heródesé lehetett, aminek sötét csendjében Isten ellen lázadó terveket szövögettek, hanem egy kicsi, szalmaszagú istállóban, a legszeretettelibb emberi helyzetben, az anyja ölelésében találtak rá. Erre az anyai ölelésre Máté csak három szót szán, mégis, megannyi művészeti ábrázolás jeleníti meg ezt az áhítatos pillanatképet, annyira erősen megérinti az emberiséget az istenember törekenysége, és szerethetősége, amellyel elviseli mindazt értünk, amiért eljött ebbe a világba. Azért, hogy haza vezessen minket.

A mátéi születéstörténet aktív szereplője azonban nem a gyermek. A történet hősei, akinek az evangélista szeretné, ha a bőrre bújnánk, a keleti bölcsek. Azok az idegenek, akik nem tartoztak kezdetben ugyan Isten választott népéhez, de a betlehemi gyermek által Isten fiaivá válhattak.

Ahogy a keleti bölcsek leborulva nyújtották át jelképes ajándékaikat, úgy most mi is hívva vagyunk, hogy átnyújtsuk Krisztusnak, az életünk királyának a vezetést, hogy életünk az örök életbe tartson. Az életünk papjának a tanítást az ő utaira, hogy újból kapcsolódjunk Istenhez. Az életünk orvosának a lelkünket, minden sebeivel és bűneivel, hogy meggyógyítson minket. Ő formálja át egész lényünket Istennek tetsző módon, és tegyen minket alkalmassá, hogy bemehessünk az általa megalapított örök királyságba.

Ámen.

László Dávid